PID	UOHSX00N94MS
Č. j.	ÚOHS-29336/2026/163
Sp. zn.	ÚOHS-R0103/2026/VZ
Datum, místo	14. 8. 2026, Brno

ROZHODNUTÍ PŘEDSEDY ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Ve správním řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 22. 6. 2026 navrhovatelem

- T4 Building, s.r.o., IČO 04352530, se sídlem Třídvorská 1386, 280 02 Kolín, ve správním řízení zastoupeným na základě plných mocí ze dne 27. 11. 2025 a ze dne 11. 1. 2026 JUDr. Janem Skřipským, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK 04526, se sídlem Sokolská třída 936/21, 702 00 Ostrava,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 6. 2026, č. j. ÚOHS-20208/2026/500 vydanému ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S0924/2025/VZ ve věci přezkoumání úkonů zadavatele

- Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, IČO 00005886, se sídlem Sokolovská 42/217, 190 00 Praha 9, ve správním řízení zastoupeným na základě plné moci ze dne 2. 12. 2025 JUDr. Jaromírem Císařem, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK 07145, PORTOS, advokátní kancelář s.r.o., IČO 48118753, se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4,

učiněných při zadávání veřejné zakázky „Tramvajová trať Libuš – Nové Dvory, výběr zhotovitele stavby“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 25. 8. 2025 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 26. 8. 2025 pod ev. č. Z2025-047209, ve znění pozdějších oprav, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 26. 8. 2025 pod ev. č. 556873-2025, ve znění pozdějších oprav, a

ve věci přezkoumání úkonů zadavatele

- Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, IČO 00005886, se sídlem Sokolovská 42/217, 190 00 Praha 9, ve správním řízení zastoupeným na základě plné moci ze dne 20. 1. 2026 JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK 09459, Advokátní kancelář Matzner & Vítek, IČO 63622777, se sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2,

učiněných při zadávání veřejné zakázky „Tramvajová trať Malovanka – Strahov – výběr zhotovitele stavby“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 6. 10. 2025 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 7. 10. 2025 pod ev. č. Z2025-054946, ve znění pozdějších oprav, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 7. 10. 2025 pod ev. č. 655081-2025, ve znění pozdějších oprav,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0924/2025/VZ, č. j. ÚOHS-20208/2026/500 ze dne 5. 6. 2026 **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m**.

ODŮVODNĚNÍ

I. SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ SP. ZN. ÚOHS-S0924/2025/VZ

1. Úřad obdržel dne 28. 11. 2025 návrh navrhovatele na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele[1] učiněných při zadávání veřejné zakázky „Tramvajová trať Libuš – Nové Dvory, výběr zhotovitele stavby“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 25. 8. 2025 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 26. 8. 2025 pod ev. č. Z2025-047209, ve znění pozdějších oprav, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 26. 8. 2025 pod ev. č. 556873-2025, ve znění pozdějších oprav, (dále jen „veřejná zakázka 1“), čímž bylo podle § 249 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, (dále jen „ZZVZ“)[2] ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zahájeno správní řízení sp. zn. ÚOHS-S0924/2025/VZ ve věci přezkoumání úkonů zadavatele.

2. Návrh navrhovatele směřoval proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky 1 týkajícím se litinového vodovodního potrubí. Navrhovatel namítal, že kombinaci požadovaných parametrů umožňují splnit jen výrobky společnosti Saint-Gobain PAM. Takové nastavení zadávacích podmínek je podle navrhovatele v rozporu se ZZVZ, protože vylučuje technicky rovnocenná řešení a neodpovídá objektivním potřebám zadavatele. Zadavatel sice deklaroval možnost nabídnout rovnocenná řešení, ale trval na výhradním splnění kombinace parametrů dle projektové dokumentace[3], která je součástí zadávací dokumentace[4], a Městských standardů vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy (dále jen „Městské standardy“)[5]. Navrhovatel také zpochybňoval odůvodnění jednotlivých požadavků.

II. SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ SP. ZN. ÚOHS-S0034/2026/VZ

3. Úřad obdržel dne 12. 1. 2026 návrh navrhovatele na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky „Tramvajová trať Malovanka – Strahov – výběr zhotovitele stavby“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 6. 10. 2025 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 7. 10. 2025 pod ev. č. Z2025-054946, ve znění pozdějších oprav, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 7. 10. 2025 pod ev. č. 655081-2025, ve znění pozdějších oprav, (dále jen „veřejná zakázka 2“), čímž bylo podle § 249 ZZVZ ve spojení s § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno správní řízení sp. zn. ÚOHS-S0034/2026/VZ ve věci přezkoumání úkonů zadavatele.

---

[1] Pokud se hovoří o zadavateli, jde vždy o zadavatele obou veřejných zakázek, byť byl v každém ze zahájených správních řízení zastoupen jiným právním zástupcem.

[2] Pro posouzení zákonnosti postupu zadavatele je rozhodné znění ZZVZ k okamžiku zahájení zadávacího řízení, a to vyjma ustanovení upravených zákonem č. 69/2025 Sb., a zákonem č. 238/2024 Sb. Postup ve správním řízení se řídí právními předpisy účinnými ke dni zahájení správního řízení.

[3] Ve správním spise pod položkami č 90, 91, 92 a 93.

[4] Ve správním spise pod položkou č. 86.

[5] Ve správním spise pod položkou č. 98.

4. Návrh navrhovatele směřoval proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky 2 týkajícím se litinového vodovodního potrubí. Podle navrhovatele měl zadavatel učinit Městské standardy součástí zadávací dokumentace, protože jsou pro plnění veřejné zakázky závazné. Pokud navíc vedou k vyloučení hospodářské soutěže, nemůže je zadavatel mechanicky přenášet do zadávacích podmínek. Městské standardy podle navrhovatele nemohou představovat legitimní důvod pro stanovení zadávací podmínky vylučující hospodářskou soutěž. Podle navrhovatele jsou technické požadavky na vodovodní potrubí nepřiměřeně restriktivní, splňuje je pouze jediný výrobce Saint Gobain PAM a zadavatel neprokázal žádné objektivní důvody pro nezbytnost daných požadavků. Navrhovatel také namítal jen formální možnost rovnocenného řešení, neboť zadavatel i tak vyžadoval splnění všech řešených parametrů dle projektové dokumentace[6], která je součástí zadávací dokumentace[7], a Městských standardů.

III. SPOLEČNÉ SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ

5. Usnesením ze dne 9. 4. 2026 Úřad spojil správní řízení vedená pod sp. zn. ÚOHS-S0924/2025/VZ a sp. zn. ÚOHS-S0034/2026/VZ do společného správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0924/2025/VZ.

IV. NAPADENÉ ROZHODNUTÍ

6. Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad zamítl návrh navrhovatele ve vztahu k veřejné zakázce 1, protože nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření. Výrokem II napadeného rozhodnutí Úřad zamítl návrh navrhovatele ve vztahu k veřejné zakázce 2 protože nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření.

7. V odůvodnění výroku I napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že musí při přezkumu zadávacích podmínek rozlišovat mezi požadavky, které jsou autonomním rozhodnutím zadavatele, a požadavky, které jsou důsledkem jeho povinnosti respektovat jiná závazná pravidla. K přezkumu přiměřenosti a odůvodněnosti zadávacích podmínek lze podle Úřadu přistoupit jen v prvním případě, ve druhém případě je zadavatel vázán daným rámcem.

8. Úřad dovodil, že vlastníkem vodovodů na území hlavního města Prahy je právě hlavní město Praha a správcem vodovodní infrastruktury je Pražská vodohospodářská společnost, a.s., (dále jen „PVS“), která je se společností Pražské vodovody a kanalizace, a.s., (dále jen „PVK“) jejím provozovatelem. Hlavní město Praha vydává Městské standardy, které definují jednotné požadavky vlastníka vodovodní infrastruktury. Vydávání Městských standardů je podle Úřadu výkonem správy majetku města a jsou závazné pro každého, kdo hodlá zasahovat do vodovodní infrastruktury.

9. V případě vnější povrchové ochrany potrubí Úřad dospěl k tomu, že se zadavatel neodchýlil od požadavků Městských standardů. V případě vnitřní ochranné vrstvy Úřad dospěl k tomu, že zadavatel nedostatečně odůvodnil zúžení množiny přípustných variant oproti Městským standardům. Úřad však zohlednil, že další možné varianty jsou určeny pro dopravu specifických vod, nikoliv pro běžné použití, a dané technologie jsou výrazně nákladnější. Jedinou reálnou variantou tak byla ta, kterou připustil zadavatel, a připuštění dalších možností by bylo jen hypotetickým a formálním rozšířením možných řešení. Jediným výrobcem přípustného řešení je pak podle Úřadu společnost Saint-Gobain PAM. Při rozvolnění požadavku na vnitřní

[6] Ve správním spise pod položkami č. 170, 171, 173, 174.

[7] Ve správním spise pod položkou č. 166.

povrchovou ochranu by sice mohlo dojít k rozšíření soutěže, od něj ale zadavatel nemohl ustoupit s ohledem na závaznost Městských standardů. Úřad dodal, že situaci, kdy řešení splňuje jen jeden výrobce, nelze přičítat k tíži zadavatele.

10. Úřad zjistil, že Městské standardy neobsahují požadavek na délku potrubí. Přestože navrhovatel odůvodnění daného požadavku relevantně zpochybnil, je podle Úřadu tato otázka irelevantní, protože již požadavek na vnitřní povrchovou ochranu determinoval trh jen na jednoho výrobce, který zároveň dodává i požadovanou délku. Požadavek na délku potrubí tedy nemá reálný dopad na soutěž o veřejnou zakázku č. 1.

11. V odůvodnění výroku II napadeného rozhodnutí Úřad odkázal na závěry odůvodnění výroku I týkajících se závaznosti Městských standardů pro zadavatele. Stejné závěry Úřad uvedl i u požadavků na vnější a vnitřní povrchovou ochranu a k dalším dílčím námitkám.

V. ROZKLAD NAVRHOVATELE

12. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 5. 6. 2026. Rozklad, který Úřad obdržel dne 22. 6. 2026, tak byl podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

13. Navrhovatel úvodem rozkladu vymezuje základní právní otázku, a sice zda může správce technické infrastruktury prostřednictvím svých standardů, stanovisek či vyjádření závazně určit technické požadavky na plnění veřejné zakázky, aniž by tyto požadavky musely obstát z hlediska § 36 odst. 1 ZZVZ a základních zásad zadávání veřejných zakázek. Navrhovatel má za to, že nikoliv, protože pokud se dané požadavky stanou součástí zadávacích podmínek veřejné zakázky, musí obstát i z hlediska ZZVZ. Úřad přitom potvrdil, že požadavky na vodovodní potrubí splňuje jen výrobce Saint-Gobain PAM a že zadavatel nepředložil dostatečné odůvodnění dotčených technických podmínek.

14. Úřad přesto návrh zamítl s odůvodněním, že požadavky byly převzaty z Městských standardů. Úřad tak akceptoval stav, kdy technická podmínka bezdůvodně zaručuje výhodu konkrétnímu výrobci a vytváří překážku hospodářské soutěže, a nepovažoval jej za rozporný se ZZVZ, protože zadavatel nebyl autorem Městských standardů. Podmínka, která by jinak byla v rozporu se ZZVZ, je z přezkumu vyjmutá jen proto, že ji zadavatel převzal od správce infrastruktury. Podle navrhovatele Úřad vytváří kategorii požadavků, které se stanou součástí zadávacích podmínek a určují přípustná technická řešení, ale nepodléhají přezkumu z hlediska § 36 odst. 1 ZZVZ. ZZVZ ale takto zadávací podmínky nerozlišuje, tj. podle toho, kdo je formuloval. Rozhodující je obsah a účinek zadávací podmínky, nikoliv její původ.

15. Navrhovatel upozorňuje na to, že jediným akcionářem zadavatele je hlavní město Praha. Městské standardy pak vydává PVS, jejímž jediným akcionářem je také hlavní město Praha. Nejde tedy o situaci, kdy by zadavatel musel respektovat požadavek nezávislého orgánu veřejné moci či správce infrastruktury stojícího mimo sféru hlavního města Prahy. Přijetí závěru Úřadu by umožňovalo vytváření právě takových situací, jaká nastala zde, a dovolávání se toho, že došlo pouze k převzetí požadavku.

16. K tomu navrhovatel odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 As 256/2015-95 ze dne 12. 5. 2016, kde tento soud odmítl, aby se zadavatel mohl dovolávat omezení vytvořených hlavním městem Prahou jako jeho zřizovatelem a jeho jediným akcionářem. Navrhovatel netvrdí, že by zadavatel měl být odpovědný za existenci Městských

standardů, ale že nemohl bez dalšího převzít požadavky vedoucí k jedinému výrobci a bránit se tím, že požadavky nevytvořil. Napadené rozhodnutí dle navrhovatele ani neřeší, jak se má dodavatel bránit proti takovým technickým podmínkám.

17. Navrhovatel namítá, že na území hlavního města Prahy jsou používány i výrobky jiného výrobce, které podle Úřadu nesplňují požadavky na vnitřní povrchovou ochranu, což zpochybňuje závěr Úřadu o závaznosti Městských standardů. V praxi tedy musí existovat mechanismus, jak je aplikovat méně restriktivně.

18. K požadavku na vnitřní povrchovou ochranu potrubí u obou veřejných zakázek navrhovatel namítá, že Úřad sám dovodil, že zadavatel nedokázal dostatečně odůvodnit, proč oproti Městským standardům připustil pouze jedinou variantu vnitřní ochranné vrstvy. Úřad však dovodil, že jde o značně nákladnější technologie určené pro dopravu specifických vod, proto by jejich připuštění nevedlo k reálnému rozšíření hospodářské soutěže. Navrhovatel tvrdí, že pokud ale zadavatel trval na nedůvodném vyloučení některých cementových výstelek, měl připustit celý rozsah variant dle Městských standardů, tedy i polyuretanovou a epoxidovou vnitřní ochrannou vrstvu. Sice by takové řešení nadále nezákonně zvýhodňovalo výrobce Saint-Gobain PAM, ale prolomilo by jeho absolutní postavení. Umožnilo by totiž účast výrobců, kteří nedodávají požadovanou cementovou ochranu, ale jsou schopni dodat jinou variantu dle Městských standardů. Úřad proto pochybil, když v napadeném rozhodnutí hovoří jen o formálním rozšíření soutěže. Navrhovatel mluví o výrobcích vonRoll, SMS a TRM, kteří jsou schopni dodat nepřipuštěné varianty, což je podle něj reálný dopad na okruh výrobců.

19. Úřad proto měl dospět k tomu, že zadavatel stanovil zadávací podmínky v rozporu se ZZVZ a nápravou nemohlo být nic jiného než zrušení obou zadávacích řízení podle § 263 odst. 3 ZZVZ. Odkazuje také na závěry rozsudku NSS č. j. 8 As 284/2022-32 ze dne 30. 10. 2023, dle kterého, pokud Úřad dospěje k rozporu zadávacích podmínek se ZZVZ, nemá prostor k uvážení, zda uloží nápravné opatření či nikoliv.

20. K požadavkům na vnější povrchovou ochranu potrubí u obou veřejných zakázek navrhovatel namítá, že racionálním výkladem Městských standardů je, že připouštějí použití všech druhů této ochrany uvedených v odst. D.2.3 normy ČSN EN 545[8]. Navrhovateli proto není zřejmé, proč Úřad dospěl k závěru, že Městské standardy umožňují plnění pouze prostřednictvím trub s ochranou z polyethylenového povlaku, polyuretanového povlaku, případně cementové malty u bezvýkopových technologií nebo ve zhoršeném horninovém prostředí, jde-li o rovné úseky řadu s minimem přípojek. Navrhovatel proto nesouhlasí se závěrem Úřadu, že zadavatel nezúžil varianty vnější ochranné vrstvy oproti Městským standardům.

21. Ve vztahu k danému požadavku u veřejné zakázky 1 Úřad podle navrhovatele dotvořil obsah zadávacích podmínek, když překlenul rozpor v připuštěných variantách u potrubí DN 1200 a DN 600 údajným úmyslem zadavatele. Zadavatel totiž prostřednictvím VZD č. 10 umožnil u potrubí DN 1200 opět jen polyuretanový povlak, a tedy nelze dovozovat, že chtěl i zde připustit rovněž polyuretanový povlak. Daný rozpor (bez objektivního důvodu) nelze napravit výkladem ve prospěch zadavatele.

22. K požadavku na délku trub u veřejné zakázky 1 navrhovatel namítá, že přestože Úřad správně konstatoval jeho neodůvodněnost, překvapivě uzavřel, že postup zadavatele není nezákonný. Úřad tvrdí, že pokud byla hospodářská soutěž již omezena na výrobce Saint-Gobain PAM

[8] Ve správním spise pod položkou č. 188.

požadavkem na vnitřní povrchovou ochranu, nemá další omezující požadavek vliv na okruh dodavatelů. To navrhovatel považuje za nesprávné, protože by to znamenalo, že čím více zadavatel omezí soutěž jednou podmínkou, tím menší význam má přezkum ostatních, což je v rozporu s § 36 odst. 1 ZZVZ i se zásadou zákazu diskriminace. Takový postup umožňuje ponechat v zadávací dokumentaci nezákonné požadavky proto, že vedle nich existuje již dostatečně omezující zadávací podmínka.

23. Navrhovatel dále rozporuje napadené rozhodnutí v části týkající se nezpracování zadávací dokumentace v podrobnostech nezbytných pro účast v zadávacím řízení. Následně k údajně dodatečně stanovenému požadavku na schválení potrubí ze strany PVS/PVK u obou veřejných zakázek navrhovatel namítá, že zadávací dokumentace takovou podmínku neobsahovala a zadavatel ji dotvořil až v rozhodnutí o námitkách.

24. K neučinění Městských standardů součástí zadávací dokumentace a k neuvedení osob podílejících se na jejich zpracování u obou veřejných zakázek navrhovatel namítá, že Městské standardy ani Technické požadavky PVK nejsou obecně závazným předpisem ani technickou normou, která by tvořila obecně přijímaný rámec pro neurčitý okruh subjektů.

25. Ve vztahu k namítanému porušení § 36 odst. 4 ZZVZ navrhovatel uvádí, že není rozhodné, zda byl dokument vytvořen pro konkrétní zadávací řízení, ale zda se jeho obsah stal součástí zadávacích podmínek a zda se na jeho zpracování podílela osoba odlišná od zadavatele. Právě v případě, kdy požadavky na potrubí splňuje jen jeden výrobce, je klíčové, kdo se na přípravě Městských standardů podílel. K tomu navrhovatel odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 22/2022 ze dne 9. 12. 2022 vztahující se k této povinnosti zadavatele.

26. Navrhovatel namítá, že se Úřad nevyjádřil k námitce porušení pravidel koncentrace řízení tím, že zadavatele opakovaně vyzýval k doplnění tvrzení a důkazů, kterými zadavatel odůvodňoval zákonnost zadávacích podmínek. Tím Úřad zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Závěr rozkladu

27. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

28. Zadavatel ve vyjádření k rozkladu rozvíjí několik rovin argumentace. Tvrdí, že Úřad nerezignoval na svoji dozorovou pravomoc, ale provedl přezkum zadávacích podmínek v plném rozsahu své pravomoci a dospěl k tomu, že napadené požadavky nejsou výsledkem autonomního rozhodnutí zadavatele, ale důsledkem závazného rámce vlastníka a provozovatele infrastruktury. Zadavatel upozorňuje na nutnost kladného stanoviska takového subjektu pro realizaci záměru. Podle zadavatele je omezení soutěže takovým stanoviskem důvodné ve smyslu § 36 odst. 1 ZZVZ. Současně není podle zadavatele pravdou, že by navrhovatel neměl prostředky, jak se bránit proti obsahu Městských standardů, pouze je nevyužil.

29. Dále zadavatel uvádí, že navrhovatel obrací vlastní dřívější stanovisko, když nově dovozuje soutěžní význam polyuretanové a epoxidové vnitřní povrchové ochrany, což zadavatel považuje za porušení zásady koncentrace řízení. Navrhovatel podle zadavatele také nesprávně dovozuje, že Městské standardy přebírají varianty vnější povrchové ochrany dle normy jako celek a bez omezení. Jejich systematika ale taxativně vyjmenovává přípustné povlaky, a není možné

aplikovat zásadu contra proferentem, protože okruh dodavatelů už byl determinován požadavkem na vnitřní povrchovou ochranu a případná nejasnost nemohla mít reálný dopad na soutěžní prostředí. Podle zadavatele také Úřad nerezignoval na posouzení zadávací podmínky týkající se délky trub, ale dovodil, že požadavek nevyloučil žádného výrobce, který by byl schopen plnění nabídnout, a tudíž nemůže představovat překážku hospodářské soutěže.

30. Údajné vnitřní rozpory v zadávací dokumentaci pak podle zadavatele stojí na dezinterpretaci smyslu § 89 odst. 6 ZZVZ a na nepochopení praxe oceňování stavebních děl. Podle zadavatele také není schválení potrubí předpokladem pro účast v zadávacím řízení, ale děje se tak na bázi dobrovolnosti. Dále zadavatel tvrdí, že Městské standardy nepředstavují zadávací podmínky, ale externí normativní rámec obdobný technickým normám, jejichž znalost lze u specializovaných dodavatelů předpokládat, a PVS a PVK nejsou osoby podílející se na zpracování zadávacích podmínek. Ve vztahu k rozkladové námitce porušení zásady koncentrace řízení zadavatel uvádí, že k doplnění podkladů docházelo jen na základě výzev Úřadu a daný procesní postup nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože nosný důvod je na doplněných podkladech nezávislý.

31. Zadavatel proto souhlasí s napadeným rozhodnutím a navrhuje, aby jej předseda Úřadu potvrdil a podaný rozklad zamítl.

VI. ŘÍZENÍ O ROZKLADU

32. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Replika navrhovatele

33. Navrhovatel uvádí, že vyjádření vlastníka infrastruktury z hlediska možnosti a způsobu napojení záměru není závazným stanoviskem nebo aktem orgánu veřejné moci, jde o úkon soukromého práva. Otázku případných nepřiměřených podmínek je proto nutné řešit soukromoprávní cestou mezi žadatelem o souhlas a vlastníkem či správcem infrastruktury. Navrhovatel cituje rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 62/2019-85 ze dne 31. 3. 2021, který lze dle něj uplatnit, byť se týká připojení na vodovodní infrastrukturu. Zadavatel se nemůže bez dalšího dovolávat existence daného souhlasu s přeložkou.

34. Navrhovatel znovu odkazuje i na rozsudek NSS č. j. 1 As 256/2015-95 ze dne 12. 5. 2016. Podstatný je podle něj jeho závěr, že se zadavatel nemůže vyvinit z porušení pravidel veřejného zadávání poukazem na omezení vytvořené v soukromoprávní rovině jiným, propojeným subjektem, což má být aktuální situace. Zadavatel nemá být trestán za obsah Městských standardů, ale za jejich převzetí a vyhodnocení, že jejich původ postačuje k vyloučení přezkumu jejich nezbytnosti, přiměřenosti a soutěžních dopadů. Dále navrhovatel opakuje argumentaci obsaženou v dřívějších podáních.

35. Závěrem navrhovatel upozorňuje na možný dopad závěrů napadeného rozhodnutí na jiná zadávací řízení.

Stanovisko předsedy Úřadu

36. Po projednání rozkladu a veškerého souvisejícího spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho

vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu.

37. Rozkladová komise po projednání případu navrhla, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Rozkladová komise souhlasila se závěry Úřadu týkajícími se závaznosti Městských standardů, nepovažovala však za dostatečné posouzení důvodnosti zúžení dalších variant vnitřní povrchové ochrany nad jejich rámec.

38. Po provedeném posouzení jsem však dospěl k tomu, že Úřad se dostatečně zabýval i touto pasáží, a proto napadeným rozhodnutím rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody tohoto závěru.

VII. K NÁMITKÁM ROZKLADU

K závaznosti Městských standardů

39. První z otázek, které je nutné zodpovědět, je správnost závěrů Úřadu o závaznosti Městských standardů pro zadavatele, resp. možnost jejich přezkumu Úřadem jako zadávacích podmínek ve smyslu § 36 odst. 1 ZZVZ. Navrhovatel namítá, že kombinace požadavků dle Městských standardů směřuje k jedinému výrobci potrubí.

40. Ke stanovení zadávacích podmínek a autonomii zadavatele Úřad v napadeném rozhodnutí nejprve uvedl, že zadavatel musí postupovat v mezích ZZVZ a musí respektovat základní zásady zadávání veřejných zakázek. Kromě těchto limitů se ale musí řídit i dalšími závaznými pravidly. Pokud taková pravidla existují, zadavatel je musí respektovat a nemůže je modifikovat či ignorovat, protože jde o objektivní omezení vyplývající z právních, technických či provozních požadavků. Nejde tedy o autonomii vůle zadavatele, ale okolnost předurčující rozsah přípustných řešení. Tato skutečnost zároveň vylučuje přezkum takto stanovených požadavků, které si zadavatel nestanovil, ale fakticky mu byly stanoveny.

41. Úřad v napadeném rozhodnutí popsal kontext vyplývající z vodoprávních a stavebních předpisů. Dospěl k tomu, že zadavatel nemohl realizovat záměr týkající se vodovodní infrastruktury bez stanoviska jejího vlastníka, resp. osob oprávněných k jejímu provozu či správě. Úřad rovněž vyhodnotil, že s tímto stanoviskem se pojí i oprávnění stanovovat technické podmínky, které musí stavebník splnit, aby obdržel kladné stanovisko. Následně Úřad popsal, že vlastníkem vodovodní infrastruktury je v tomto případě hlavní město Praha, správcem PVS a provozovatelem PVS společně s PVK. Hlavní město Praha vydává prostřednictvím PVS Městské standardy, kterými vlastník definuje své požadavky na vodovodní infrastrukturu.

42. Úřad z dokumentace o zadávacím řízení zjistil, že PVS a PVK udělily souhlas s projektovou dokumentací mj. za podmínky dodržení požadavků plynoucích z Městských standardů. Úřad proto uzavřel, že zadavatel musel požadavky respektovat a řídit se jimi, protože bez jejich akceptování by nemohl přeložku vodovodu vůbec realizovat.

43. Tyto obecné závěry považuji za správné. Zadavatel je vázán požadavky, které si sám nestanovil. Vůči zadavateli proto lze oprávněně namítat a následně posuzovat odůvodněnost pouze takových požadavků, které jsou závislé na jeho vůli. V opačném případě by se zadavatel dostal do situace, kdy by zároveň musel respektovat požadavky vlastníka či správce infrastruktury, ale zároveň by potenciálně nemohl naplnit podmínky ZZVZ. V tomto kontextu je zadavatel ve stejné

pozici jako ke každému jinému vlastníkovi či správci infrastruktury, jejichž souhlas, stanovisko či podmínky realizace jsou nezbytnou součástí zásahu do této infrastruktury.

44. Zcela zásadní proto nejsou Městské standardy jako takové, ale souhlas vlastníka (správce) infrastruktury ve smyslu § 24 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů[9], a související podmínky takového souhlasu. Neméně důležité je, že alespoň v případě veřejné zakázky 1 byly požadavky správce infrastruktury promítnuty i do rozhodnutí o povolení záměru podle stavebního zákona. Byl to Dopravní a energetický stavební úřad (dále jen „stavební úřad"), jak vyplývá ze Souhrnné technické zprávy[10] u veřejné zakázky 1, kdo pravomocně rozhodl o začlenění požadavků do podmínek realizace stavebního záměru. Je otázkou, proč tentýž sled kroků není součástí veřejné zakázky 2, resp. z ničeho nevyplývá, že by stanovisko správce infrastruktury převzal i stavební úřad, ale tato skutečnost není určující. Určující je, že z právního řádu vyplývá povinnost zadavatele disponovat souhlasem, který musí být imanentně spjatý s povinností jej respektovat, a to včetně jeho podmínek. Ať už tedy bylo stanovisko správce infrastruktury zahrnuto do rozhodnutí stavebního úřadu, či nikoliv, právě tímto stanoviskem se požadavky správce infrastruktury staly pro zadavatele závaznými.

45. Z tohoto důvodu nemůže platit názor navrhovatele, že pokud se dané požadavky stanou součástí zadávacích podmínek, musí obstát i z hlediska ZZVZ. Přezkumem může v tomto případě procházet pouze skutečnost, zda zadavatel respektoval objektivní, vnější požadavky třetích osob. Pokud nikoliv, nebo pokud nikoliv úplně, bude právě dané odchýlení Úřad zkoumat.

46. Nesouhlasím ani s tím, že takový postup činí z Městských standardů normativní rámec stojící mimo ZZVZ. Nejde totiž o samotné Městské standardy ale o navazující postupy týkající se provedení přeložky, resp. povolení záměru, které je legalizovaly, tj. primárně souhlas správce infrastruktury předpokládaný zákonem a případně rozhodnutí stavebního úřadu.

47. Upozorňuji, že zadavatel se nemůže bránit námitkám dodavatelů proti neodůvodněnosti požadavků, které si nestanovil, protože důvody jejich stanovení nezná. Obdobně nesprávná je konstrukce, že by zadavatel měl dané odůvodnění vyžadovat po třetích subjektech, které si podmínky stanovily, protože jde nad rámec zákonných povinností zadavatele. Správná proto musí být pouze varianta, kterou v napadeném rozhodnutí popsal Úřad. Soulad zadávacích podmínek s § 36 odst. 1 ZZVZ lze zkoumat jen u takových z nich, které vycházejí z autonomního rozhodnutí zadavatele. Nikoliv tedy u těch, které jsou zadavateli stanoveny třetí osobou.

48. Jestliže tedy navrhovatel namítá, že podmínka, která by mohla být v rozporu se ZZVZ, je vyjmutá z přezkumu jen proto, že ji zadavatel převzal od správce infrastruktury, je tomu tak, ale pouze proto, že se stala požadavkem správce infrastruktury v rámci zákonem předpokládaného souhlasu, případně dokonce součástí rozhodnutí o povolení záměru stavebního úřadu. Jednoduše po zadavateli nelze požadovat, aby stanoviska, resp. rozhodnutí stavebního úřadu, které z nich vychází, nerespektoval, neaplikoval, případně aby měl povinnost vstupovat s danými subjekty do sporu. To je samozřejmě právo zadavatele, ale nikoliv povinnost, která by vyplývala z požadavků ZZVZ.

49. Navrhovatel tvrdí, že Úřad vytváří kategorii požadavků, které nepodléhají přezkumu, byť určují přípustná technická řešení. S tím mohu souhlasit jen částečně. Úřad nemá pravomoc

[9] Ve správním spise pod položkami č. 93 a 174.
[10] Ve správním spise pod položkou č. 90.

přezkoumávat požadavky správců infrastruktury a rozhodnutí jiného správního orgánu. Právě z nich ale vychází podmínky realizace záměru, které musí zadavatel respektovat. V tomto ohledu tedy opravdu platí, že zásadní je původ požadavku. Jeho dopad se nezkoumá v zadávacím řízení, ani v řízení před Úřadem, protože jeho závaznost již byla dána stanoviskem správce infrastruktury či dokonce pravomocným rozhodnutím správního orgánu příslušného na daném úseku státní správy.

50. To ostatně zároveň vypořádává námitku navrhovatele, že správce infrastruktury neuplatňuje Městské standardy bezvýjimečně. Nemusí, neboť závaznými se stávají až prostřednictvím navazujících kroků. Samotná existence Městských standardů tedy je pro dodavatele primárně ukazatelem, jakým směrem se bude správce infrastruktury ubírat při vydávání stanoviska, a jako takové jsou okolností, která spíše zpřehledňuje budoucí postup těchto subjektů.

51. Současně navrhovatel mluví právě jen o situaci, kdy může jít o bezdůvodně omezující podmínku. Požadavků, které budou z objektivního rámce nezávislého na zadavateli vyplývat, může být ale velké množství. Žádným z nich se Úřad nebude zabývat, u žádného z nich nebude konstatovat jeho zákonnost či nezákonnost.

52. Odkaz navrhovatele na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0099/2014/VZ-14335/2016/522/JKr ze dne 5. 4. 2016 považuji za nepřípadný. Tamní zadavatel totiž měl povinnost podat žádost o stanovisko orgánu památkové péče, v rámci níž ale požadoval posoudit konkrétní výrobek. To ale není stav obdobný právě řešenému případu. Zdejší zadavatel si nevyžádal stanovisko správce infrastruktury k výrobkům splňujícím konkrétní parametry. Byl to naopak správce infrastruktury, kdo v rámci svého zákonem předpokládaného (a zadavatelem vyžádaného) souhlasu odkázal na Městské standardy, a jehož stanovisko zahrnul v případě veřejné zakázky 1 do rozhodnutí o povolení záměru i stavební úřad. Zadavatel tedy měl na rozdíl od odkazovaného případu pramálo společného se stanovením potenciálně omezujícího požadavku.

53. Z obdobného důvodu nelze přijmout ani odkaz na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-424/23 ze dne 16. 1. 2025 (DYKA Plastics NV v. Fluvius System Operator CV). Samozřejmě platí, že odkaz na konkrétní výrobky, resp. bezdůvodné omezení soutěže tímto postupem je zakázáno. Tato prostá skutečnost je ale v tomto případě modifikovaná okolnostmi stojícími mimo vliv zadavatele, a sice požadavky správce infrastruktury či pravomocným rozhodnutím stavebního úřadu.

54. Majetkové propojení mezi zadavatelem, vlastníkem infrastruktury a správcem infrastruktury, kterým navrhovatel argumentuje, je skutečně faktickým stavem. Opakuji však, že souhlas vlastníka či správce infrastruktury je součástí každého takového zásahu do dané infrastruktury, tedy daný subjekt postupuje stejně ke každému žádajícímu o jeho souhlas. Tvrzení navrhovatele proto opět pomíjí mezikroky, kterými jsou zmiňovaná stanoviska a alespoň v případě veřejné zakázky 1 potvrzení orgánem veřejné moci. Navrhovatel sice říká, že nejde o situaci, kdy by zadavatel musel respektovat požadavek takového nezávislého orgánu, ale opak je pravdou. V této souvislosti navíc musím upozornit, že stanovisko vydává společně PVS a PVK, přičemž dle veřejně dostupných zdrojů drží 51 % akcií PVK společnost, která není majetkově propojená se zadavatelem či hlavním městem Prahou.

55. Argumentace navrhovatele by byla úspěšná v situaci, kdy by se zadavatel odvolával právě jen na samotné Městské standardy. Zde jsou ale Městské standardy až druhou či třetí skutečností v pořadí. První je pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu alespoň v případě veřejné zakázky 1,

druhým souhlas a požadavky správce infrastruktury u obou veřejných zakázek a až třetím Městské standardy. Správce infrastruktury se nemusel řídit Městskými standardy, stejně jako stavební úřad mohl postupovat jinak než převzít dané stanovisko. Proto teprve až stanovisko správce infrastruktury, případně rozhodnutí správního orgánu mají vliv na samotný postup zadavatele. Stejně lze proto odmítnout i odkaz na rozsudek NSS č. j. 1 As 256/2015-95 ze dne 12. 5. 2016, kde se situace liší absencí takových vnějších skutečností.

56. Souhlasím s tím, že ZZVZ nemá poskytovat formální cestu k vyhnutí se odpovědnosti. Nesouhlasím ale už s tím, že by napadené rozhodnutí dávalo jakýsi návod, jak ZZVZ obcházet. Požadavky vyplývající ze stanovisek dotčených orgánů či správců sítí jsou dlouhodobě běžnou součástí povolovacího procesu v rámci stavebního řízení. Na jejich znění, ani na samotné povolení nemá zadavatel žádný zásadní vliv. Naopak je zadavatelova povinnost respektovat vzniklé podmínky pro stavbu. Pokud by zadavatel ve věci řešené Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0233/2025/VZ a následně předsedou Úřadu pod sp. zn. ÚOHS-R0174/2025/VZ, na kterou odkazuje navrhovatel, předložil stanovisko správce infrastruktury, byla by skutečně situace i v tamním případě jiná.

57. Otevření soutěže více výrobcům potrubí je samozřejmě předpokladem pro snížení ceny. Racionální zadavatel tedy bude o takové snížení ceny usilovat dostupnými a vhodnými prostředky. Opakuji, že zadavatel nezná a nemůže znát důvody požadavků, které mu byly stanoveny, a není možné po něm vyžadovat, aby je zjišťoval, a to navíc v takovém rozsahu, aby uspěly při případném přezkumu. Stejně tedy jako navrhovatel relativizuje možnosti vlastní obrany, možnosti zadavatele jsou rovněž omezené a v případě respektování stanoviska správce infrastruktury nepovažuji za nezákonné, že nepřistoupil k jejich sporování.

58. Ve vztahu k námitce, že zadavatel odůvodnil závazností Městských standardů i aplikaci jejích požadavků na část potrubí mimo správu PVS, musím souhlasit se závěry Úřadu uvedenými v bodech 330-335 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Úřad správně konstatoval, že jde pouze o zlomkovou část, u které navíc zadavatel očekává její převzetí do správy PVS. Poukázal také na nutnost dlouhodobého plánování u staveb vodovodní infrastruktury a dosažení legitimního cíle.

59. Uzavírám, že Úřad správně posoudil dopad Městských standardů na možnost přezkoumat z nich vyplývající požadavky na vlastnosti potrubí, když tuto možnost shledal jen u těch požadavků, které zadavatel stanovil sám, nikoliv těch, které vyplývaly ze stanoviska PVS a PVK.

K požadavkům na vlastnosti potrubí

60. Požadavkem na vnitřní ochrannou vrstvu se Úřad zabýval v bodu 176 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dospěl k tomu, že zadavatel zúžil přípustné varianty dle Městských standardů na jedinou, a to síranovzdorný vysokopecní cement dle technické normy ČSN EN 197 1[11]. Současně Úřad konstatoval, že zadavatel toto zúžení neodůvodnil dostatečně. Dospěl ale k tomu, že v případě dalších možností – polyuretanové či epoxidové ochranné vrstvy – jde o ochranné vrstvy pro dopravu specifických vod, a nikoliv pro běžné použití, což uvedl sám navrhovatel. Úřad proto uzavřel, že jedinou reálnou variantou je právě připuštěný síranovzdorný vysokopecní cement. Formální připuštění zbylých variant by rozšířilo soutěž také jen formálně,

[11] Ve správním spise pod položkou č. 189.

hypoteticky. Jejich nepřipuštění tedy podle Úřadu nelze považovat za okolnost vedoucí k omezení hospodářské soutěže.

61. Navrhovatel namítá, že Úřad pochybil, pokud hovoří jen o formálním rozšíření soutěže. Tvrdí, že připuštění variant by prolomilo absolutní postavení výrobce Saint-Gobain PAM, protože další výrobci jsou takové varianty schopni dodat, což znamená reálný dopad na okruh výrobců.

62. Předně uvádím, že zpochybnění rozšíření hospodářské soutěže, resp. zpochybnění reálnosti použití samotných dvou řešených variant (polyuretanová a epoxidová ochranná vrstva) do správního řízení přinesl samotný navrhovatel. Nemůže se proto divit, že Úřad jeho tvrzení vzal jako argument pro to, že by mu ani dané varianty nepomohly v účasti v zadávacím řízení. Současně až nyní navrhovatel předkládá tvrzení o konkrétních výrobcích daných variant a jejich možnosti se soutěže účastnit.

63. Musím proto konstatovat, že navrhovatel se zásadně odchyluje od své dřívější argumentace, kde zpochybňoval všechny tři varianty, které umožňují Městské standardy. Zpochybňoval jak variantu síranovzdorného vysokopecního cementu (jako neodůvodněný), tak varianty polyuretanové a epoxidové vrstvy (jako specifické a výrazně nákladnější, a tudíž nevhodné). Rozkladovou argumentaci proto vnímám především jako snahu o relativizaci předchozích tvrzení, kterými naznačoval nepoužitelnost daných variant, respektive velmi pochybný dopad na šíři hospodářské soutěže. Navrhovatel nenamítal nic k tomu, jak konkrétně ho zúžení na jedinou variantu omezilo v tom smyslu, že pokud by zadavatel připustil všechny z nich, mohl by se zadávacího řízení zúčastnit.

64. Právě v daném kontextu a v kontextu jeho tvrzení tedy Úřad přezkoumal danou argumentaci, přičemž dospěl k závěru, který této argumentaci zcela odpovídá. Rozšíření o variantu polyuretanové a epoxidové vrstvy by hospodářskou soutěž velmi pravděpodobně nerozšířilo, protože jde o povrchovou ochranu, která se používá na specifické druhy vod a je výrazně nákladnější. Úřad proto i tuto část posoudil správně. Jiné posouzení by šlo zásadně nad rámec toho, co navrhovatel tvrdil.

65. Navrhovatel také poukazuje na to, že pokud Úřad konstatoval neodůvodněnost zadávacích podmínek, nemá prostor k uvážení, zda uloží nápravné opatření, k čemuž odkazuje na závěry rozsudku NSS č. j. 8 As 284/2022-32 ze dne 30. 10. 2023 a zpochybňuje uplatnění závěrů rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 75/2018-57 ze dne 5. 8. 2020.

66. K tomu nejprve uvádím, že Úřad v bodu 186 odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal i na novější rozhodovací praxi a judikaturu. Mimo jiné na rozsudek NSS č. j. 9 As 243/2023-126 ze dne 18. 12. 2024. Ten, vycházeje právě z navrhovatelem zmiňovaného rozsudku, uvedl, že úvahy o přiměřenosti se *„podle citovaného rozsudku uplatní v prvé řadě již při posuzování, zda vůbec došlo k porušení zákona“*. To znamená, že Úřad musí zohlednit, zda se vůbec jedná o nezákonné jednání právě z pohledu přiměřenosti, nikoliv tuto úvahu činit v situaci, kdy už nezákonnost konstatuje. Ve zdejším případě se Úřad zastavil na půli cesty, protože uvedl, že zadavatel omezení oproti Městským standardům neodůvodnil dostatečně, ale při zohlednění kontextu dopadu na trh se rozhodl neuložit nápravné opatření.

67. Toto odůvodnění Úřadem považuji za nevhodné, pokud zohledním závěry řešených rozsudků. Současně ale musím zohlednit i další teze z rozsudku č. j. 9 As 243/2023-126 ze dne 18. 12. 2024. Podobně totiž v daném případě podle NSS postupoval Krajský soud v Brně, když konstatoval nezákonnost, ale uvedl, že zrušení zadávacího řízení je nepřiměřené.

68. NSS k tomu v bodu 126 rozsudku právě v návaznosti na nemožnost úvah o přiměřenosti při rozhodování o nápravném opatření uvedl: *„Krajský soud tudíž v bodě 120 napadeného rozsudku provedl onu ‚přiměřenostní' úvahu, o které hovoří NSS v rozsudku č. j. 8 As 284/2022-32. Ten v bodě 60 uvedl: ‚Pokud by určitá zadávací podmínka byla sice v rozporu se zněním zákona, avšak nijak by nenarušovala ani neohrožovala zájmy chráněné zákonem o zadávání veřejných zakázek (či by dokonce tyto zájmy podporovala), pak by bylo nesmyslné, aby za této situace stěžovatel zadávací řízení rušil. Je totiž třeba odlišovat situace, kdy je určité jednání v rozporu se zákonem a narušuje či ohrožuje zájmy chráněné tímto zákonem (byť nikoliv výrazně), a situace, kdy jednání zájmy chráněné zákonem vůbec nenarušuje ani neohrožuje.' Aplikace závěrů rozsudku č. j. 8 As 284/2022-32 by tudíž vedla pouze ke změně struktury odůvodnění rozsudku krajského soudu, aniž by to zároveň vedlo k odlišnému závěru o důvodnosti dané žalobní námitky."*

69. Stejně nahlížím i na aktuální věc. Úřad provedl úvahu o přiměřenosti v nesprávné fázi, přičemž oprava úvahy by nevedla k jinému výsledku. Úřad postavil zbylou část řešené pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí na tom, proč nevede zúžení variant k omezení hospodářské soutěže. Pokud jsem tedy přisvědčil tomu, že zbylé varianty se použijí pro specifické druhy vod a zároveň jsou výrazně nákladnější, je zřejmé, že reálně zůstává pouze jedna varianta, u které však nedochází k **bezdůvodnému** omezení hospodářské soutěže, neboť důvody pro toto omezení zadavatel osvědčil. To ve výsledku znamená, že zadavatel ZZVZ neporušil. Byť zadavatel nepředložil dostatečné odůvodnění zúžení požadavku na vnitřní povrchovou ochranu potrubí (oproti Městským standardům), soutěž dále neomezil. Úřad tedy v kontextu uvedených východisek postupoval nepřesně, v kontextu stejných východisek však nejde o vadu, pro kterou bych měl napadené rozhodnutí rušit.

70. Předkládá-li navrhovatel námitky proti vyloučení jiných cementomaltových vyložení, opakuji, že požadavek na síranovzdorný vysokopecní cement vychází z Městských standardů, stanoviska PVS a PVK a u veřejné zakázky 1 i rozhodnutí stavebního úřadu. Stejně jako Úřad se jimi proto v tomto rozhodnutí nezabývám.

71. Navrhovatel také namítá, že došlo ke změně Městských standardů a uvolnění požadavků na vnitřní povrchovou ochranu. K tomu nejprve uvádím, že Úřad v bodu 158-161 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně popsal, že pro přezkum postupu zadavatele je zásadní okamžik zahájení zadávacího řízení, případně okamžik skončení lhůty pro podání nabídek za situace, kdy by došlo k související změně zadávacích podmínek. Přesto souhlasím, že změna Městských standardů v průběhu zadávacího řízení může být zákonným důvodem pro zrušení zadávacího řízení podle § 127 odst. 2 písm. c) či d) ZZVZ. Pokud došlo k rozvolnění Městských standardů a tato skutečnost by mohla mít pozitivní vliv na okruh dodavatelů, na okruh výrobců potrubí, a tedy zprostředkovaně i na cenu veřejných zakázek, může jít o legální a legitimní důvod, proč k tomuto kroku přistoupit. Současný postup zadavatele ale není v rozporu se ZZVZ.

72. U požadavku na vnější povrchovou ochranu se navrhovatel vymezuje proti závěru napadeného rozhodnutí, že zadavatel oproti Městským standardům nezúžil přípustné varianty. Úřad v napadeném rozhodnutí konstatoval, že zadavatel umožnil jak polyethylenový, tak polyuretanový povlak. Cementomaltový povlak zadavatel vyloučil z důvodu objektivních omezení spočívajících v neexistenci specifických provozních podmínek, které v tomto případě nenastaly.

73. Námitky navrhovatele se týkají toho, jak Městské standardy vymezují přípustné varianty. Navrhovatel tvrdí, že obecný odkaz na všechny varianty dle odst. D.2.3 normy ČSN EN 545 umožňuje i další varianty dle tohoto odstavce normy. Musím však konstatovat, že ze všech variant předpokládaných normou zadavatel správně uvažoval pouze o třech, které jsou výslovně zmíněny v Městských standardech. Městské standardy sice obecně odkazují na celou pasáž normy, následně ale specificky jmenují tři z nich. Souhlasím se zadavatelem, že jediný možný výklad je ten, že pokud by Městské standardy skutečně připouštěly veškeré varianty předvídané normou bez omezení, bylo by vyjmenování konkrétních variant nadbytečné a nesmyslné. Nejde tedy o situaci, kdy by existoval i jiný výklad Městských standardů, proto nemohu navrhovateli přisvědčit. Úřad tedy postupoval správně, pokud shledal, že zadavatel nezúžil rozsah přípustných variant vnější povrchové ochrany potrubí oproti Městským standardům.

74. Nesouhlasím ani s tím, že by Úřad nesprávně či snad nezákonně dovozoval, že zadavatel chtěl prostřednictvím vysvětlení zadávací dokumentace č. 10[12] u veřejné zakázky 1 připustit u potrubí DN 600 i DN 1200 jak polyethylenový, tak polyuretanový povlak. Tato skutečnost je podle mého názoru nadmíru zřejmá, jak ze znění samotného vysvětlení citovaného v bodu 171 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak z výkladu Úřadu uvedeného v bodu 172 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nejde tedy o dotváření zadávacích podmínek Úřadem. Současně nerozumím námitce, že je daný „rozpor“ výkladem ve prospěch zadavatele. Výklad provedený Úřadem je totiž primárně ve prospěch dodavatelů, kteří zjevně dostali možnost nabídnout i další vnější povrchové ochrany.

75. U požadavku na délku trub u veřejné zakázky 1 navrhovatel nesouhlasí se závěrem Úřadu, který neposuzoval jeho odůvodněnost s tím, že okruh dodavatelů je vymezený již požadavkem na vnitřní povrchovou ochranu. Podle navrhovatele měl Úřad i tento požadavek přezkoumat samostatně.

76. Přestože souhlasím s tím, že ponechávat namítané zadávací podmínky bez konkrétního přezkumu se může jevit jako opomenutí takového přezkumu, resp. rezignace na přezkum, není tomu tak vždy. Předmětem posouzení Úřadu je, zda zadávací podmínka nevytváří bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže. Zadávací podmínka ale nemůže vytvořit překážku hospodářské soutěže, pokud Úřad zjistil, že rozsah hospodářské soutěže je již stanoven jinou zadávací podmínkou. Jinými slovy, stanovená vnitřní povrchová ochrana trub s největší pravděpodobností omezuje soutěž na jediného výrobce. Pokud platí, že tento jediný výrobce dodává potrubí v požadované délce, nedochází k žádnému dalšímu omezení hospodářské soutěže. Posouzení důvodnosti požadavku je tedy irelevantní a nemělo by žádný dopad na výsledek správního řízení. Úřad proto postupoval v souladu se ZZVZ, pokud odůvodnění zadavatele nepřezkoumal.

77. Jistě, pokud Úřad zjistí rozpor zadávacích podmínek se zákonem, uloží nápravné opatření. Zde ale Úřad takový závěr neučinil a ani učinit nemohl. Nemohl konstatovat bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže, protože taková překážka nemohla prostřednictvím dané zadávací podmínky vzniknout. Odkaz navrhovatele na nutnost uložit nápravné opatření je zde proto nepřiléhavý.

[12] Ve správním spise pod položkou č. 94.

78. S ohledem na právě uvedené konstatuji, že Úřad správně posoudil návrh navrhovatele i v rozsahu jeho námitek proti konkrétním zadávacím podmínkám týkajícím se vlastností dodávaného potrubí.

K dalším dílčím námitkám

79. Námitce navrhovatele týkající se údajného nezpracování zadávací dokumentace v podrobnostech nezbytných pro účast v zadávacím řízení rozumím jen do určité míry. Navrhovatel namítá, že zadavatel deklaroval přípustnost rovnocenných řešení, ale současně trval na splnění konkrétních technických požadavků, které ale vylučovaly prostor pro takové rovnocenné řešení. Úřad tuto skutečnost potvrdil a uvedl, že § 89 odst. 6 ZZVZ nevyžaduje zjištění, zda rovnocenné řešení existuje.

80. V bodu 51 již zmiňovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci C-424/23 ze dne 16. 1. 2025 (DYKA Plastics NV v. Fluvius System Operator CV) je uvedeno: *„Jak kromě toho vyplývá ze slovního spojení ‚[n]ení-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky', obsaženého v první větě čl. 42 odst. 4 směrnice 2014/24, odkazy uvedené v tomto ustanovení mohou být učiněny rovněž tehdy, je-li to legitimní s ohledem na předmět veřejné zakázky. S ohledem na jeho umístění na začátku tohoto odstavce 4 a použití výrazu ‚není-li' je třeba tento případ, který se liší od případu stanoveného v tomto čl. 42 odst. 4 druhé větě, chápat jako okolnost, která veřejnému zadavateli umožňuje vyloučit samotnou použitelnost normativního obsahu tohoto odstavce 4, který obsahuje zásadní zákaz stanovený v první větě uvedeného odstavce, výjimku z tohoto zákazu stanovenou v jeho druhé větě a požadavek stanovený ve třetí větě tohoto odstavce připojit v případě použitelnosti této výjimky slova ‚nebo rovnocenný'."*

81. Z bodu 61 téhož rozsudku plyne, že *„[k]romě případů, kdy použití materiálu nevyhnutelně vyplývá z předmětu veřejné zakázky, nemůže veřejný zadavatel bez přidání slov ‚nebo rovnocenný' vyžadovat použití určitého materiálu. V rámci technických specifikací se tedy musí zdržet uložení povinnosti použít určitý materiál, a to buď tím, že se vyhne uvedení takového materiálu v zadávací dokumentaci, nebo tím, že uvede jeden nebo více materiálů, přičemž připojí slova ‚nebo rovnocenný'."*

82. Uvedené znamená, že zadavatel musí výslovně připojit možnost rovnocenného řešení v případě jakéhokoli přímého či nepřímého odkazu na určité dodavatele nebo výrobky, pokud použití jedině a pouze takového konkrétního výrobku (dodavatele) není odůvodněno předmětem veřejné zakázky (v opačném případě by ani připuštění odkazu na možnost dodat výrobek rovnocenný nedávalo smysl). Tedy i v případech, kdy je schopen ve smyslu § 89 odst. 6 ZZVZ dostatečně přesně a srozumitelně stanovit technické podmínky. Zde se přitom zjevně jedná o nepřímý odkaz na (pravděpodobně) konkrétního dodavatele, který (jak plyne z výše uvedeného) zadavatel odůvodnil dostatečně, resp. odůvodňovat zčásti nemusel. Souhlasím přitom s Úřadem, že zadavatel nemusí vědět, jestli takové rovnocenné řešení existuje. To je přitom neodmyslitelně spjato se samotnou podstatou daného odkazu, kdy zadavatel nemusí znát další řešení, která splňují jeho požadavky nepřímo vedoucí k jednomu dodavateli.

83. Předkládá-li navrhovatel námitku proti okrajovému argumentu Úřadu týkajícímu se počtu podaných nabídek (jako argumentu svědčícímu o nízkém dopadu namítaných zadávacích podmínek, resp. údajné nejasnosti zadávací dokumentace), nemohu s ním souhlasit. Tvrzení jednoho z účastníků zadávacího řízení o nacenění potrubí odhadem neříká nic o zákonnosti zadávacích podmínek. Dodavatel byl i tak zjevně schopný podat nabídku. Zda předložil jiný

účastník zadávacího řízení nabídku s potrubím, které by podle Úřadu nemělo splňovat zadávací podmínky, je pak otázkou na zadavatele a jeho další postup a posouzení v zadávacím řízení. Na závěrech Úřadu to nic nemění, stejně jako by na něm nezměnil ani nižší počet podaných nabídek. V situaci, kdy je trh schopen bez omezení nabídnout potrubí daného výrobce, je argument počtem nabídek skutečně pouze velmi doplňkový.

84. K námitce navrhovatele týkající se tvrzeného rozporu mezi deklarovanou možností použít jiné než normované délky potrubí a výkazem výměr[13], který údajně nedovoluje úpravy s výjimkou doplnění jednotkových cen, primárně uvádím, že tato námitka nebyla součástí návrhu. Takový rozpor v zadávací dokumentaci navrhovatel nenamítal. Jako reakce na dané rozkladové tvrzení proto postačí odpověď zadavatele z jeho vyjádření k rozkladu. Zadavatel uvedl, že měrnou jednotkou pro nacenění potrubí byly metry, nikoliv kusy potrubí, což vyvrací namítaný rozpor. Tuto skutečnost jsem ověřil náhledem do výkazu výměr. Irelevantní je proto i odkaz na rozhodovací praxi Úřadu týkající se rozporů v zadávací dokumentaci, protože k žádnému zjevně nedošlo.

85. K námitce týkající se údajného požadavku na schválení potrubí ze strany PVS/PVK jako dodatečné zadávací podmínky musím uvést, že se jedná spíše o nepochopení mezi zadavatelem a navrhovatelem (a částečně i Úřadem). Ostatně zadavatel danou skutečnost přehledně vysvětlil ve vyjádření k rozkladu. Vysvětlil, že jde o dobrovolnou žádost o posouzení souladu určitého potrubí s Městskými standardy, jehož výsledkem je informace o možnosti použití na území hlavního města Prahy. Nejde však o předpoklad účasti v zadávacím řízení. Tvrzení zadavatele tedy lze chápat spíše tak, že navrhovatel s uváděným potrubím na této dobrovolné bázi nepředstoupil, a tedy není jasné, zda Městské standardy splňuje. Související rozkladové námitky navrhovatele o absenci stanovení takové zadávací podmínky tedy považuji za nedůvodné. A to včetně námitky, že pokud schválení není podmínkou přípustnosti plnění, je rozhodnutí o námitkách netransparentní, pokud dané schválení zmiňuje. Takovou, byť poněkud neúplnou informaci, která však nezakládá žádné nové zadávací podmínky, nepovažuji za důvod netransparentnosti.

86. Tvrdí-li navrhovatel, že Městské standardy nejsou obecně závazným předpisem, ani technickou normou, která by tvořila obecně přijímaný rámec pro neurčitý okruh subjektů, a tedy měly být uvedeny v zadávací dokumentaci, nemohu s ním zcela souhlasit. Není totiž pravdivé už tvrzení, že by byla závaznost těchto dokumentů dána požadavkem zadavatele na jejich dodržení Závaznými se totiž staly souhlasem a požadavky správce infrastruktury, případně rozhodnutím stavebního Úřadu. Závaznost pro realizaci předmětu plnění tak vymezily tyto dokumenty, nikoliv zadavatel. Tím odpovídám i na námitku, že dané dokumenty nejsou bez dalšího závazné. Skutečně nejsou, jsou ale obecným rámcem, který se stává závazným navazujícími kroky předpokládanými zákonem.

87. Úřad pak popsal, že povinnost vymezit zadávací podmínky v podrobnostech nezbytných pro účast v zadávacím řízení se netýká dokumentů a předpisů, které platí obecně a bez rozdílu pro neurčitý okruh adresátů. S tím souhlasím pouze částečně, neboť navrhovatel poukazuje na to, že ne vždy jsou Městské standardy a jejich dodržení vyžadovány (tuto námitku jsem vypořádal výše). Souhlasím však s tím, že znalost rámce, ve kterém dodavatelé realizují svoji činnost, je součást jejich odborné znalosti v odvětví. A Městské standardy, které jsou veřejně dostupné

[13] Ve správním spise pod položkou č. 88.

a dle veřejných informací platné již dlouhá léta (byť v různých verzích), zcela jistě patří do tohoto rámce.

88. Za zcela zásadní pak považuji konstatování Úřadu uvedené v bodu 252 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozhodující je, zda zadávací dokumentace *„obsahuje všechny specifické požadavky zadavatele, které jdou nad rámec obecně aplikovatelných pravidel, popř. zda na tyto obecné dokumenty odkazuje způsobem, který umožňuje dodavatelům jednoznačně identifikovat jejich relevanci pro plnění veřejné zakázky. Samotná skutečnost, že zadavatel tyto dokumenty nepřiložil jako přílohu zadávací dokumentace, nezakládá bez dalšího porušení zákona, pokud jsou tyto dokumenty veřejně dostupné, obecně závazné a nediskriminačně použitelné vůči všem potenciálním dodavatelům.“* Ani navrhovatel nenamítá, že by zadavatel tuto povinnost nesplnil.

89. Úřad navrhovateli správně odpověděl i na další námitku, kterou opakuje v rozkladu. Úřad v bodech 254 a 255 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nabídky dodavatelů musí odpovídat Městským standardům k okamžiku podání nabídek. Situace, kdy by došlo ke změně Městských standardů ve lhůtě pro podání nabídek, je situací teoretickou, protože k ní v řešených zadávacích řízeních nedošlo. Nemá tedy žádný význam se jí zabývat.

90. Nesouhlasím proto s námitkou, že by v zadávací dokumentaci muselo být uvedeno, podle jaké verze Městských standardů se zpracovávají nabídky a podle jaké verze se bude realizovat plnění. První zmíněný okamžik jsem již uvedl. U druhého souhlasím s argumentací zadavatele, že v průběhu realizace stavebních projektů může docházet ke změně vnějšího rámce, tj. i různých standardů. V takovém případě, pokud by měla změna vliv na závazek vzniklý z veřejné zakázky, existují možnosti, jak k přistoupit i k jeho změně.

91. Úřad také v bodech 257 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvedl, že pokud se jedná o dokument, který tvoří obecný rámec aplikovatelný na neurčitý okruh subjektů, není nutné, aby zadavatel ve smyslu § 36 odst. 4 ZZVZ uváděl osoby, které se podílely na přípravě zadávacích podmínek. V tom ostatně tkví i rozdíl oproti navrhovatelem zmiňovanému rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 22/2022-234 ze dne 9. 12. 2022. V tamním případě zadavatel neoznačil autory analýzy, která byla vytvořena pro konkrétní předmět plnění a kterou si nechal zpracovat sám zadavatel. To není tento případ. Pokud jde totiž o požadavek, který nevychází od samotného zadavatele, není možné po něm vyžadovat, aby identifikoval osoby, které se podílely na jeho přípravě. Ad absurdum by navrhovatel mohl stejně požadovat, aby zadavatel identifikoval, kdo se podílel na přípravě ZZVZ, rozhodnutí stavebního úřadu a dalších dokumentů a obecných rámců, na které zadavatel nemá vliv.

92. Závěrem musím přisvědčit navrhovateli v tom, že se Úřad v napadeném rozhodnutí nezabýval námitkou uvedenou ve vyjádření k podkladům rozhodnutí týkající se porušení pravidel koncentrace řízení. K tomu mělo dojít tím, že Úřad zadavatele opakovaně vyzýval k doplnění tvrzení a důkazů, kterými zadavatel odůvodňoval zákonnost zadávacích podmínek.

93. Obecně platí, že zásada koncentrace řízení nemá vliv na povinnost zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, což je ale povinnost správního orgánu. Aktivních návrhů účastníků se týká právě koncentrace řízení (obdobně bod 44 rozhodnutí předsedy Úřadu sp. zn. ÚOHS-R0052/2021/VZ, č. j. ÚOHS-05140/2021/VZ ze dne 14. 2. 2024).

94. Pokud zadavatel předkládal nad rámec výzev Úřadu další doklady o důvodnosti řešených zadávacích podmínek, jde opravdu o skutečnosti, které měl předložit ve lhůtě pro koncentraci

podle § 251 odst. 5 ZZVZ, a k takto předloženým dokladům Úřad neměl přihlížet. V kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí však neshledávám, že by měla taková tvrzení a takové doklady jakýkoliv vliv na posouzení Úřadu. Byť souhlasím s tím, že se Úřad touto námitkou nezabýval, nemá jeho opomenutí vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

95. S ohledem na výše uvedené nemohu přisvědčit ani dílčím námitkám navrhovatele.

Závěr

96. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se ZZVZ a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Adresát/i:

1. JUDr. Jaromír Císař, Ph.D., advokát, Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4
2. JUDr. Jindřich Vítek, Ph.D., advokát, Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2
3. JUDr. Jan Skřipský, Ph.D., advokát, Sokolská třída 936/21, 702 00 Ostrava

Vypraveno dne:
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy